

De krigsförbrytelser som följde på 11 september

Under veckans minneshögtider till minne av den 11 september är det upp till alla som är engagerade för fred och rättvisa för att hedra offren för USA:s ”krig av terror.”

Efter attackerna den 11 september i New York och Washington, DC, producerade *Socialist Worker* en specialutgåva av tidningen med förstasidesrubriken ”Förvandla inte tragedin till krig”.

Men givetvis gjorde Bush-administrationen just detta – först med invasionen av Afghanistan och därefter Irak. Ett decennium senare har dessa krig i sig själva gett upphov till otaliga tragedier, under Bush-åren och fortsatt under Barack Obamas ämbetsperiod som president.

Omfattningen av den statsunderstödda terrorism som ägde rum efter den 11 september kommer aldrig att bli känd i hela sin utsträckning – just därför att dess omfattning är så stor.

I slutet av augusti, för att ta ett exempel, riktade ett inte hemligstämplat diplomatiskt telegram som offentliggjordes av Wikileaks uppmärksamheten på ytterligare ett föga känt illdåd i USA:s krig mot Irak – när amerikanska soldater avrättade 11 civila irakier i ett hus i staden Ishaqi 2006, och sedan begärde in ett flyganfall för att förstöra bevisen.

Det som gjorde denna händelse så annorlunda från så många hundratals andra, var att en USA-utbildad irakisk polisöverste och andra högt uppsatta tjänstemän var villiga att öppet prata om massakern, trots att den kastade ett ofördelaktigt ljus över de amerikanska trupperna. Irakiska tv-stationer rapporterade om händelsen, och det ledde till en FN-utredning.

Vid den tid när det ägde rum insisterade amerikanska tjänstemän på att inget otillbörligt inträffat. De hävdade att en ”militant” med band till al-Qaida i Irak hade gripits efter att huset han gömde sig hade förstörts. Men bevisen visade senare att amerikanska soldater gått in i huset, som tillhörde en bonde, och sedan satt handbojor på och avrättat var och en av de boende med en kula i huvudet – fem barn som alla var fem år eller yngre, fyra kvinnor och två män.

Tolv dagar efter mordet skrev en FN-utredare, Philip Alston, ett brev till amerikanska tjänstemän med begäran om en formell förklaring. Enligt en nyhetsrapport från McClatchy ”sa Alston att från och med 2010 – de allra senaste uppgifter han hade – hade amerikanska tjänstemän inte svarat på hans begäran om information, och att inte heller Iraks regering hade varit tillmötesgående. Han sade att bristen på svar från USA 'var fallet med de flesta av breven till USA under perioden 2006-2007', när striderna i Irak kulminerade”.

Men detta fall med en massaker som följs av en mörkläggning är bara en förlängning av amerikanska truppers dagliga uppträdande i Irak, Afghanistan och på andra håll i världen.

Några år in på USA:s krig mot Irak, började de undersökande journalisterna Laila Al-Arian och Chris Hedges intervjua amerikanska soldater om vad de hade bevittnat under sin tjänstgöring. Konventionella media gäspade, vilket föranledde Project Censored till att utse Al-Arians och Hedges rapportering till en av de 25 viktigaste underbevakade nyheterna 2008.

I själva verket kan de historier som Al-Arian och Hedges grävde fram ge argument för otaliga åtal för krigsförbrytelser. Mitt under förra månadens avslöjanden om massakern i Ishaqi, beskrev Al-Arian de berättelser hon och Hedges hört från amerikanska soldater:

”Scenerna de beskrev var skrämmande: konvojer av dussintals fordon som dundrade fram längs irakiska vägar, sladdade på mitten av vägen, skadade civila bilar och körde på irakiska civila utan att stanna för att undersöka skadan. De beskrev hur mekaniken i krig – räder mot hem, konvojer, patrullering, fängslanden och militära vägspärrar – ledde till dagliga övergrepp mot och dödande av

oskyldiga. Hur dödandet av civila blev rutin, hur spelregler ändrades hela tiden, och hur det fanns en kultur av straffrihet i det militära när det kom till dödsfall av ickestridande.”

”Bättre att dömas av 12 än att bäras av sex,” sa många.

Det är kort sagt bättre att döda än dödas.

Samma mönster gäller i Afghanistan – felaktigt ansett att vara det moraliskt berättigade ”goda kriget”.

På hösten 2010, till exempel, dök rapporter upp om en självutnämnt ”kill team” bestående av 12 amerikanska soldater från 5:e Stryker-brigaden. Fem av de 12 soldaterna anklagades för att ha dödat afghanska civila ”som sport” i tre separata incidenter, och sju var inblandade i mörkläggningen.

Men enligt general Stanley McChrystal, nu pensionerad, men tidigare befälhavare för USA:s styrkor i Afghanistan, dödade de vardagliga operationerna av den amerikanska militären betydligt fler civila:

”Vi har beskjutit ett häpnadsväckande antal människor och dödat ett antal, och så vitt jag vet, har ingen visat sig ha varit ett verkligt hot mot styrkan ... Så vitt jag vet har under de mer än nio månader jag varit här inte en enda incident där vi har trappat upp insatserna och skadat någon, fordonet innehåller en självmordsbombare eller vapen, och i många fall, hade de familjer som passagerare.”

Men var inte i USA tvunget att gå i krig mot Afghanistan? Efter 11 september-attackerna, insisterade republikanska och demokratiska politiker gemensamt på att kriget var det enda handlingsvägen.

I själva verket var invasionen av Afghanistan i varje del ett lika valt krig som invasionen av Irak. När som minneshögtiderna den 11 september och lanseringen av ”kriget mot terrorismen” dominerar rubrikerna denna helg, kom ihåg följande tre fakta:

För det första, var 15 av de 19 kaparna som utförde attackerna den 11 september från Saudiarabien. Ingen kom från Irak eller Afghanistan. Under en resa till Saudiarabien i början av 2007, erkände George W Bush:

”Det finns en hel del riktigt bra människor här. Titta, man kan inte förneka det faktum att vissa, en majoritet av terroristerna kom från Saudiarabien, men man bör inte döma ett helt samhälle för en handfull mördares handlingar.”

Men det är precis vad USA gjorde när den förklarade krig mot Afghanistan.

För det andra erbjöd Afghanistans styrande talibaner att överlämna al-Qaidas Usama bin Ladin innan USA:s bombningar inleddes den 7 oktober 2001 – under förutsättning att talibanerna ledare försågs med bevis för bin Ladins inblandning i 11 september-attackerna, och att bin Ladin överlämnades till ett annat land för rättegång.

Tio dagar efter att bombningarna inletts, erbjöd talibanerna åter att överlämna bin Laden, den här gången utan att förses med bevis. Bush-administrationen avvisade också detta. ”Det blir inga förhandlingar”, sa Vita Husets pressekreterare Ari Fleischer vid den aktuella tidpunkten. ”Presidenten följer inte en sådan kurs eftersom han inte tror att det skulle vara konstruktivt.”

För en gångs skull talade den professionella lögnaren Fleischer sanning. Bushadministrationen trodde inte att förhandlingarna skulle vara ”konstruktiva” eftersom den ville ha krig – för att uppnå större amerikanska ekonomiska, militära och geopolitiska mål i regionen. Att fånga bin Ladin tjänade som förevändning för denna större agenda.

För det tredje, hade denna agenda tagit form redan innan attackerna den 11 september. Clinton-administrationen och till och med Bush-administrationen hade i stort sett betraktat de

hårdföra talibanerna som en stabiliserande kraft i Afghanistan, för att tygla opiumhandeln och genomdriva lag och ordning, vilket gjorde det säkrare att göra affärer i regionen.

I början av 2001 förhandlade Bushadministrationen med talibanerna om den föreslagna konstruktionen av en centralasiatisk pipeline av Unocal, som ett sätt att utmana Rysslands långvariga kontroll över regionens energiresurser.

Men talibanfunktionärer ville ha en större del av rikedomerna, vilket förargade de amerikanska tjänstemännen. ”Vid ett tillfälle under förhandlingarna, sade USA:s representanter åt talibanerna 'Antingen accepterar man vårt erbjudande om en matta av guld, eller så begraver vi er under en matta av bomber'”, skrev Jean-Charles Brisard, författare till en bok om bin Ladin publicerad på franska.

Tio år senare visar opinionsmätningar att folk i USA har motstridiga åsikter om attackerna den 11 september.

Enligt en undersökning av Pew Research Center som utfördes i augusti:

”Som svar på den notoriska frågan: ”Varför hatar de oss?” var de svarande i allmänhet mer villiga idag att tro att USA:s politik i Mellanöstern kan ha motiverat attackerna från al-Qaida. Omedelbart efter att attackerna ägt rum, avvisade en majoritet av de svarande (55 procent) denna uppfattning, medan bara en tredjedel instämde. Tio år senare, är allmänhetens åsikter mer jämnt fördelade, med 43 procent instämmande i påståendet att attackerna kan ha varit motiverade av något 'USA gjorde fel i sina relationer med andra länder', och 45 procent som inte håller med.”

Samtidigt har dock antalet svarande som anser att 11 september-attackerna signalerade ”början på en större konflikt mellan människorna i Amerika och Europa mot Islams folk” i motsats till ”en konflikt med en liten radikal grupp” ökat från 28 procent i oktober 2001 till idag 35 procent.

Egentligen talar fakta för sig själva. Det är den amerikanska regeringen som obevekligt har fört ett krig mot ”Islams folk”, inte tvärtom – och inte på grund av religion, utan därför att huvudsakligen arabiska och muslimska länder bebor områden i världen som är källan till kapitalismens viktigaste resurs: olja.

Jakten på denna råvara av olika amerikanska presidenter har gett upphov till ett sekel av ekonomisk utpressning, stöd för pro-amerikanska kupper och militära interventioner. Från stödet till shahen av Iran till den egyptiska diktatorn Hosni Mubarak till den saudiska kungafamiljen – för att inte tala om Washingtons stöd för Israel och dess koloniala fördrivande av palestinierna – har USA förtjänat arabernas och muslimernas förakt, vilka har uthärdat förtrycket av amerikansk-stödda tyranner.

Idag uttrycker revolutioner och uppror i Nordafrika och Mellanöstern delvis en reaktion på avsaknaden av någon förändring i denna situation – trots valet av Barack Obama, med hans löften om slut amerikanska krig och respekt för arabvärlden. Istället fördubblade Obama antalet amerikanska trupper i Afghanistan och eskalerade attackerna av förlösa drönare mot Pakistan, Jemen och Somalia – samtidigt som han fortsätter Bush-erans politik av att tortera fångar på Guantánamo-basen.

Medierna kommer att tillbringa nästa vecka med att ”hedra offren för 11 september”. Men vi måste påminna alla som vill ha verklig fred och rättvisa om alla de offer vars liv har förstörts av USA:s ”krig av terror.”

7 september 2011
Socialistworker.org

(Översatt av Socialistiskt Alternativ 110911.